

Man kan altid, som fru Møller var inde på, stille spørgsmålet: Skulle vi have satset på 600 MW, eller skulle vi have satset på 900 MW?

De 750 MW er nu altså det, som de sagkyndige har siddet og arbejdet sig frem til er en god start, men slutmålet er jo langt højere.

I »Energi 21« tror jeg vi har opereret med 4.000 MW, og det kan godt være, at vi skal endnu højere op. Jeg er i dag tilbøjelig til at tro, at vi nok kommer højere op end de 4.000 MW, hvis vi til sin tid skal frem til, at 35 pct. af vores energiforsyning dækkes med vedvarende energi. Og hvis jeg ikke husker meget galt, har hr. Hindrup Andersen satset på 10.000 MW på det her felt.

Men uanset om man har den ene eller den anden eller den tredje målsætning, er det da godt, at vi får en så god start som muligt på det her, for det er altså både den bedste og den billigste måde at fjerne CO₂ på; alle andre måder er både dyrere og dårligere end den. Det vil jeg slutte med at sige.

Og selv om jeg har noteret mig de kritiske bemærkninger, siger jeg derfor endnu en gang tak for, at partierne faktisk i dag har sagt: Lad os sætte os ned omkring et bord og prøve at finde nogle retningslinjer i fællesskab, så private og andre også kan komme med i udbygningen med havvindmøller.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg har nu fire korte bemærkninger. Først fru Anni Svanholt og derefter hr. Bent Hindrup Andersen.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Jeg forstår godt, at ministeren er glad for aftalen om, at der skal opføres 750 MW havmøller, for det er et flot mål, men aftalen kunne jo blive meget bedre og flottere, hvis den også indebar – og det vil jeg så spørge ministeren om den gør – at tilsvarende MW kulkraft som minimum blev nedlagt samtidig og for mig meget gerne hurtigere, for det ville jo bevirke, at aftalen i hvert fald blev dobbelt så god.

Så jeg håber, at ministeren her kan give tilsagn om, at hvis det ikke allerede er en del af aftalen, så kan det blive en del af aftalen, når den endelig skal forhandles på plads, sådan at vi kan få sikkerhed for, at der i hvert fald bliver nedlagt 750 MW kulkraft. Det tror jeg også svenskerne, vore naboer, vil blive utrolig glade

for; de vil klappe i hænderne, hver gang vi nedlægger noget kulkraft i Danmark.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg kan forstå, at ministeren også er indstillet på at se på, hvordan vi kan få gang i de private vindmøllelav, altså sikre deres vilkår, så de også kan komme på havet.

Så har jeg et sidste spørgsmål til ministeren, og jeg vil benytte den anledning til at høre ministerens udlægning af aftalen med elselskaberne: Ville det ikke være rimeligt, at det var sådan, at når de bygger vindmøller på havet til at producere de her 750 MW, skal de samtidig lukke tilsvarende ned for kulkraftværkerne, sådan at det ikke bare bliver en udbygning af energiforbruget, for så er der jo egentlig ikke nogen CO₂-besparelse i det.

CO₂-besparelsen ligger jo i, at den vedvarende energi erstatter fossil energi, og derfor vil jeg spørge ministeren: Hvordan skal man udlægge den omtale af aftalen, der har været i pressen? Skal man udlægge den sådan, at aftalen med elværkerne indebærer, at elværkerne *ikke* skal lukke gamle, forurenende kulværker som betingelse for at bygge nyt?

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Det skal være min sidste kommentar, for nu begynder førstebehandlingen af L 68 at ligne en fristil, og det skal jeg såmænd ikke give et yderligere bidrag til. Men jeg vil da godt have, at ministeren i hvert fald gør sig klart, at ministeren jo på et eller andet tidspunkt må få et forklaringsproblem, når vi på den ene side står her og diskuterer en aftale – og en aftale er altså noget, som jeg opfatter som indgået mellem indforståede parter – og ministeren på den anden side taler om et påbud.

Som ministeren forsøgte at forklare før, er der selvfølgelig en sammenhæng mellem de to ting, men det må være svært for almindelige mennesker at forstå, at ministeren på den ene side har en aftale og på den anden side kommer med et påbud, for hvis man har en aftale, behøver man jo ikke komme med et påbud. Og hvad har den handel i sin tid egentlig gået ud på? Man skulle vel ikke have den kætterske tanke, at påbudet er noget, som man har ønsket at have for at kunne indgå den aftale?